

Нѣкаква мжка почва да ме души. Иска ми се да плача, но съ ревѣтъ на морска буря. Мисля, че ако изплача много сълзи, ранитѣ на тия нещастници ще бждатъ изплакнати и тѣ по-скоро ще оздравѣятъ. Тѣ отидоха силни и здрави, а се връщатъ развалини. Нѣма вече да се радватъ, за тѣхъ свѣтътъ е вече адъ, хората, които ги изпратиха на явна смъртъ сж звѣрове. . . Проклети да бждатъ!

Но чува ли ме нѣкой, като сипя своитѣ проклетия? Почвамъ да губя опованието и вѣрата въ самия Сиждигителъ на Вселената. И той нѣма сили да спре това кърваво свети Витовско хоро, да обуздае човѣшкитѣ стихии, които сж бликнали отъ душитѣ имъ и които изглежда ще бждатъ по-мощни, по-силни и за тѣхъ ще липсва сравнение, за да опредѣлимъ, когато и да било тѣхното разрушително действие.

Свѣтътъ се руши подъ злобата, която клокочи въ тия пращинки отъ космоса, превърнали се на малки вулкани, изригващи смъртъ и лава, смъртъ и кръвъ.

Изчадия на ада! Синове на сатаната! Вие хвърляте съ своитѣ взривове земята, върху която живѣте, която ви е дадена да живѣте въ миръ.

.

Изнемощяла съвсемъ, готвя се да легна и се отморя, а нѣкъде вънъ отъ къмъ коридора часовникътъ отмѣрва съ своя ясенъ звънъ 5 часа. Каква ще бжде тая почивка, когато ще трѣбва утре пакъ да се заживѣе съ тежкитѣ страдания на болнитѣ и ранени, съ мжката по тѣхъ?

1 Априлъ. 1916г.

Не! не е първи. Отъ днесъ ще броимъ датитѣ по новъ стилъ, Това е доста неудобно. Днесъ започваме направо съ 14 — веднага 13 дни загубени, изчезнали безъ да се минатъ безъ да се изживѣятъ. Това сж днитѣ на падналитѣ по Македонскитѣ чукари . . . тѣ не сж изживѣни, нито пъкъ ще се родятъ, за да ги изживѣятъ. Въ насъ всичко почва да се обѣрква. Дълготрайността на жестоката война подкопава здравата мисль, и ние стѣпваме на нѣкакво трѣсовище. Всѣки мигъ горната му вкоравѣла земя, отъ коренитѣ на трѣстиката и кошутата